

en overordentlig stor Forskjel gjældende. Jeg vil sige til, at jeg i det Hele taget finder det besynderligt, at denne Tanke om at drage fra for Konen, fordi hun formindsker Mandens Indtægt, er fremkommen. Man kunde maaskee suarere sige, at en Kone er Mandens Rigdom, at en dygtig, sparsommelig og huusholderiff Kone forøger hans Indkomst, og hvis dette er saa, gaar det dog virkelig ikke an, af Hensyn til hende at fradrage 60 Rd. Dertil kommer endnu — som meget rigtig bemærket af det ærede Medlem, der først anbefalede Forslaget (Madsen) —, at de Herrer have forsynet sig imod et af de Principer, hvorpaa der bør lægges allermest Vægt, nemlig det, at der ikke bliver store Spring. De Herrer ville erindre, hvorledes der under første Behandling næsten fra alle Sider blev gjort Indvendinger imod Lovudkastets Scala, fordi Springene deri vare for store, men nu stille de Herrer her et Forslag til en Scala, hvori Springene, istedetfor at være jævne, ere ganske anderledes store, end Tilfældet var i Regjeringens Scala, og navnlig paa det Punkt, hvor Dvergangen stæer fra Fradrag til Ikke-Fradrag. En Mand, der har Kone og tre Børn, og som har en Indtægt af 990 Rd., kan efter de Herrer's Forslag fra disse 990 Rd. drage 210 Rd., og bliver altsaa kun besfattet af de 780 Rd., men har hans Nabo 20 Rd. mere i Indtægt, altsaa 1,010 Rd., kan han, selv om han ligeledes har Kone og tre Børn, Intet fradrage, men maa staa af sin fulde Indtægt. Her er altsaa et Spring paa eengang fra 780 til 1,010 Rd., og det mener jeg, er et alvprligt Spring. — Jeg vil dernæst spørge, hvorledes Rigningscommissionerne skulle vide, hvormange Børn de forskjellige Familier i en Commune have? Det er sandelig Noget, de ikke kunne vide, idetmindste ikke i de større Communer, og hvis det derfor skal være en Lovbestemmelse, at der skal trækkes fra for hvert Barn, maa der virkelig, om jeg saa maa sige, foretages en Folketælling hvert Aar, thi ellers vil det rigtige Grundlag ikke kunne foreligge; men det paa staaer jeg er umuligt. — Endelig skal jeg endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de Herrer heller ikke have bemærket, at deres sidste Bestemmelse er upractiff, den nemlig, at

hvis Skatteindtægten ikke giver $\frac{1}{2}$ Rd. i Skat, beregnes ingen Skat af den Vedkommende; thi Rigningscommissionen veed slet ikke, hvilken Indtægt der giver $\frac{1}{2}$ Rd. Skat, for hele Rigningen er særdis, og altsaa kan denne Bestemmelse slet ikke udføres, saaledes som Forslaget foreligger. Det er en Selvfølge, at man vil kunne forandre Forslaget saaledes, at det practiff lader sig udføre, men jeg vil dog bede de Herrer at tage under alvorlig Overvejelise, om det i det Hele taget skal være hensigtsmæssigt at indføre hele dette System. Et æret Medlem fra Aarhus (Mørk) har sagt, at Forslaget skal være simpelt at forstaae, og at Rigningscommissionerne omkring i Communerne med Lethed maatte kunne komme ud af Bestemmelsens Udførelse i Praxis, men dette maa jeg paa det Bestemteste modfise. Udvalgets Forslag er netop det Simple, thi derefter vil man ligefrem ved enhver omhelst Indtægt kunne læse sig til, hvormeg det skal stattes af den. Rigningscommissionerne behøver kun at have Loven liggende foran sig for i ethvert Tilfælde at kunne vide dette; men ville de ikke læse den, kunne de naturligviis ikke anvende den. Loven kan i mange Punkter være vanskelig nok for dem at forstaae, men dette Punkt angaaende Scalaen ville de med Lethed kunne forstaae. Er først Indtægten udfunden, er Rigningen overordentlig simpel, thi det staaer ligefrem og tydelig, hvorledes den skal stæe. Skal Rigningscommissionerne derimod give sig til at fradrage saa Meget for Konen og saa Meget for Børnene, skulle de undersøge, hvorvidt disse ere over 14 Aar eller ikke o. s. v., bliver det et heelt Regnestykke for dem. Jeg vil ikke hermed sige, at det i og for sig skal være forbundet med nogen sær Vanskelighed at forstaae Bestemmelsen, men jeg siger kun, at det ofte vil kunne forvolde Rigningscommissionerne Vanskelighed. — Jeg skal endnu tillade mig at rette et Par Ord til det ærede Medlem for Rjøbenhavn's Amts 2den Valgkreds (Holstein). Det gjør mig meget ondt, at det ærede Medlem fandt en Tilretteviisning i, hvad jeg ansørte imod ham. Det var paa ingen Maade min Mening at ville give ham en saadan, men jeg vilde kun gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at jeg, fordi jeg